

ילדי הצדיק

ועמך כולם צדיקים

מדברי מורינו הרב שליט"א

בעין העדשה

תיקוני הכללי בשדה התעופה סערואבה - ד"ר סיני

הזאים ניסים

אנחנו שני משפחות שרצינו מאוד להכניס את הילדים למוסד מסוים והיו לנו מניעות וקשיים בנוסף לזה שגם לא הסכימו לקבל אותנו. קבלנו על עצמנו להתפלל האחד על השני, וכאשר נושע נתרום לילדי הצדיק כל אחד 100 ש"ח הישועה לא איחרה לבוא, ברוך ה' בדרך ניסית הסתדרו כל הקשיים הרבים שהיו וקיבלו ב"ה את הילדים למוסדות שרצינו.

קשה היה באים אל רבנו היו נכנסים אליו להתנדוּת, היו אינה 600 איש, ומשמונה בבקר נגיד עד ארבע אחרי הצהריים, 600 איש 6 שעות, זה מאה איש בשעה, בכל דקה זה אדם וחצי, אז איך אנשים הספיקו להתנדוּת?

אלא ברנע
שראו את
רבנו כל אחד
פרץ בזרם
של דמעות,
נהר של
דמעות, והוא
נזכר בכמה
שניות את כל
החיים שלו
ותוך 48
שניות הוא
זכר את כל
מה שעבר

עליו מיום הולדו, מכל הגלגולים, הכל נפתח לפניו זרם של דמעות שטף את כל העברות שלו. אז כשמגיעים לצדיק, נוסעים לאומו, העקר זה הזרם הדמעות שפורץ על הציון של רבנו, זרם הדמעות ששוטף את כל העברות שאדם עשה בכל הגלגולים, בכל החיים, בכל פגמי הברית.

בכל ראש השנה מתחדש האור של ש"ע רבוא נהורין, לכן נוסעים לרבנו לקבל את הש"ע רבוא נהורין ועל ידי זה אפשר לבטל את כל הגזרות פנסיעה לרבנו. הרבי אומר אם הייתם מביאים עוד אחד היו כל הגזרות מתבטלות.

"ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", מה הפרוש "ועמד כלם צדיקים"? אומר ר' נתן 'ועמד כלם צדיקים', שלכל יהודי ויהודי יש נקודה מהצדיק, כל יהודי ויהודי הוא שרש מהצדיק, כל יהודי ויהודי הוא חלק מהצדיק, ועכשו צריכים לברר את החלק הזה, צריכים לדעת 120 שנה לראות לברר את חלק הצדיק שיש בתוכו, לכן צריך לבא לאימן כמה שיותר.

דבר המשגיח

ילדים צדיקים ומתוקים שלום וברכה!

יהודי אחד הזמן לחקירה בפשד שהעלים מסים מהשלטונות, מיד בכניסתו לחדר החקירה הודיע לו החוקר: כל מילה נרשמת ומתועדת ויכולה לשמש כעדות נגדך.

מיוחדענינו החליט מיד לשמר על "זכות השתיקה", ולא לומר אף מילה שיכולה לשמש לרעתו. בראש השנה - יום הדין, אבינו מלכנו יושב על כסאו ודן את כל באי עולם. קבעו לנו חז"ל "סימנא מלתא" אנו אוכלים מאכלים מסוימים כמו ראש של דג, תמר, סלקא וכדו' כדי שנאמר בפנינו ובמילותינו בקשות לישועה ורחמים, חז"ל דעו כי ביום זה יש לח מיחד למלים שאנו מוציאים מפינו, ובכחם להשפיע על גזר הדין לכן מטל עלינו ילדים יקרים, לשמר על "זכות השתיקה", לברר היטב את מילותינו, כמה שפחות דבורי חול ביום הנשגב הזה ובודאי שיש להזהר ביותר ממלים של פעס ופגיעה, ידוע שחסידי ברסלב הקפידו במיוחד שלא לדבר בראש השנה בלילה שאז רבנו מעביר את חסידיו בדין. נרבה בברכות האחד לשני ונביא עלינו מליצי ישר.

אחד מגדולי ישראל אמר שמראש חדש אלול, בכל פעם שמברכים יהודי ב"שנה טובה" נברא מלאך שפועל בעבורנו שנה טובה בעזרת ה'.

שתפעלו כל טוב
שנה טובה ומברכת
המשגיח נפתלי ביק.

תקציר: כל בני מוגדור מגדול ועד קטן, ליוו בכאב את ר' שמשון לאוניית השודדים.

השר היהודי

סיפור בהמשכים | פרק י"ד

הרבה זמן ציפו לשוא בקוצי לשובו של רבי שמשון ואחיו. כל הנוסעים שחזרו מאנגליה נחקרו בקפדנות. איש לא שמע על כך שרבי שמשון ואחיו הגיעו לאנגליה ועל מקום המצאם. מעט מעט נתברר, כי אסון קרה לאחים. הכסף, שרבי שמשון השאיר לאשתו, אזל כעבור חודשים מספר, גם אשתו של חיים באה לידי מצוקה, כי בעלה בצאתו לדרך מכר את כל רכושו בכסף, שלקח עמו לדרך.

יהודים בני רחמנים, דאגו לעגונות, ובעיקר היה רבי משה מקוצי עוזר לקרוביו ככל אשר השיגה ידו. אם כי שתי המשפחות ניצולו מחרפת רעב, בכל זאת חיו חיי צער. גזירה על המת שישתכח מן הלב, ואילו הספק המכאיב המקיים את האדם בין תקוה ליאוש, גרוע הוא מן הוודאות האיומה ביותר, כי הוא משרה יגון שאין לו קץ.

כבר עברו שנתיים ושני האחים נחשבו למתים. היו כאלה שהציעו להתאבל עליהם ולאמר "קדיש"; אולם רבי משה לא הסכים, כל עוד לא העידו עדים מהימנים על מותם.

בערב קיץ אחד ישבו שתי העגונות בגן אשר מאחורי ביתו של חיים ועסקו במלאכת יד. הילדים, אשר גורלם המר של אביהם לא השבית את שמחת ילדותם, השתעשעו במשחקיהם. רק ציירה, בתו הבכירה של ר' שמשון, ישבה על יד אמה ועזרה לה בעבודתה, כרגיל נסבה השיחה על הבעלים האבודים.

"היכן הוא בעלי האהוב?" שאלה דינה, אשתו של רבי שמשון.
"שמא כבר אכלו דגי הים את גופתו, ועצמותיו מפוזרות על פני יבשה זרה."

היא הוציאה את מטפחתה כדי לנגב את דמעותיה.

"אל תבכי אמי היקרה," אמרה ציירה, **"קול פנימי לוחש באזני, כי אבי האהוב עודנו חי וכי עתיד הוא לחזור אלינו בשלום."**

"תקותי רופפת מאד" אמרה שרה אשת חיים, **"אם עודם בחיים למה אין כל שמועה מגיעה מהם? האפשרות היחידה היא כי נפלו בשבי ונמכרו לעבדים - גורל איום ממות."**

המשך בשבוע הבא בע"ה.

"כמה זמן אתם אומרים לעמוד פה?" קרא אחד משודדי הים. **"כל העבדים כבר עלו על האניה! הכנס יהודי, פן יצליף השוט על גבך."**

מתוך אנחה מילא רבי שמשון אחרי הפקודה האכזרית. בעמדו על ספון האניה פרש את כפיו לברך את העם הנצב על חוף הים, אחר כך הורידוהו לתחתית האניה.

בוכים ואבלים חזרו יהודי מוגדור לבתיהם. כל מקום שפנה חיים, פגש פנים זועמות. הוא החליט לעזוב עד מהרה את מוגדור ולחזור לביתו.

אולם זה לא היה דבר קל. יהודי מוגדור התרעמו עליו, הם עמדו על טיבו המושחת. גם אלו רצו, לא היו יכולים לספק לו את הוצאות הנסיעה, כי כלתה מכיסם הפרוטה אחרי שפדוהו. הוא היה, איפוא, עזוב לנפשו.

מעתה הוכיח את כשרונו המסחרי הגדול. ואכן היה גאון בשטח המסחר, כשם שאחיו היה גאון בתורה. כדי לעסוק בעסקים גדולים בשעה שהאמצעים המתאימים עומדים לרשות האדם בעוד שהוא מצוי בין חבריו ומכריו - דרושות זריזות, שקידה, פקחות וידיעת המסחר, אך אין בכך מעשה להטים.

אולם אדם הנמצא בנכר, בלי כסף, בלי אשראי, בלי ידיעת שפת הארץ ותושביה, ועל אף הכל הוא עושה הון - ראוי הוא כי נתפעל מכשרונו.

אדם כזה היה חיים. מכיון שלא היה ביכולתו להגיע אל מולדתו ממוגדור, החליט לנסוע למרוקו. הוא השכיר את עצמו תמורת שכר יום בתור נוהג גמלים בשיירה. אף על פי שמעודו לא ראה גמל, למד עד מהרה לנהוג בהם.

בדרך שתה מים ואכל לחם או תמרים שגדלו בעצי נוה המדבר. בשכרו קנה מהנוסעים כל מיני חפצים, עד שהגיע לבמרוקו כשמלאי סחורות גדול בידו. הוא מכר וקנה שוב ברווחים, ובמשך זמן קצר נצטבר בידו לא רק סכום הוצאות הנסיעה לאיטליה, אלא אף למעלה מזה. הוא המשיך במסחרו במשך כל הדרך באיטליה וצרפת, עד שהגיע לקוצי כעשיר מופלג.

הכנס ברבקה ליל נהרנו הרב שלישי"א - אלוף סי"ז

הצדיק מתקן את כולו!

בי עקר גדלתו של הקב"ה הוא, שגם העכו"ם ידעו שיש אלקים שליט ומושל

חלק העבודה שלו לא התכחה ולא נחלש כי- הוא-זה בגלל שקיעתו המוחלטת בתורה, ולא באו שני אלו זה על חשבוננו של זה. עת שדמותו מאירת הפנים היתה עוברת ברחוב עמדו הכל, גויים ויהודים כאחד והביטו בו במורא ובהדרת כבוד.

בעת מלחמת העולם הראשונה נמלט האדמו"ר מעירו אטיניע שם נשקפה לו סכנה, ועבר לסטניסלאב הסמוכה המוגנת יחסית. גם שם המשיך בעבודתו כמקודם. לא עבר זמן רב ושמו הטוב נתפרסם בעיר והכל החלו נוהרים אליו ונמשכים אחרי דמותו המופלאה. לא רק היהודים אלא גם גויים רבים תושבי העיר החלו להאמין בו ובכוח קדושתו הנשגבה. "זער וונדער ראבינר" (הרבי מחולל הניסים) קראו לו. ולא רק יושבי העיר סטניסלאב זרמו אליו בהמוניהם. אלא אף הכפריים הנבערים מכפרי הסביבה החלו לפקוד את ביתו כדי להתייעץ עמו על כל צעד ושעל בחייהם.

ראו הגויים כי היהודים מקפידים לתת לרבי פתק בהיכנסם אליו, עמדו ושאלו מה טיבו של פתק זה. הסבירו להם היהודים עניינו של "קוויטל" שבו רושמים את שם המבקש ושם אמו, והרבי קורא את השם מתוך הכתוב ורואה מה שרואה. מצא הדבר חן בעיניהם של הערלים, ואף הם חפצו להיפקד בישועות ורפואות. החלו לתת לרבי קוויטלאך עם 'פדיונות' כמנהגי היהודים חסידיים. האדמו"ר רבי חיים קיבלם בסבר פנים יפות כשהוא קורא את הקוויטלאך בתשומת לב והיה מעתיר בעדם.

לא ראשון היה רבי חיים בהנהגתו זאת. אדמו"רים רבים היו מקבלים גם גויים בתוך הבאים מפני דרכי שלום, ומסופר על הרבי

הקדוש מהר"א מבעלזא כי עוד בטרם עלה ארצה, פעם שאל מי ממתין בחוץ, וענו לו "יהודי וגוי" הורה להכניס את הגוי לפני היהודי, והסביר כי לאחר שהגוי היהודי הגרוע ביותר ייראה בשמים יותר טוב

ממנו ונקל יהיה לפעול בעדו ישועה...

יאנוש אורבן שירך את רגליו ברחוב וראשו מלא הרהורים. לקנות את היער? לא לקנות? הספקות רבים ועליו להתייעץ עם בר סמכא. מי יוכל לעזור לו? רק הרבינר היהודי! יאנוש אורבן היה אחד הגויים שראה ברבי חיים מאטיניע איש מורם מעם, קדוש שכדאי לקבל את ברכתו ועצתו. לפני כל צעד מסחרי משמעותי נועץ תחילה ברבי.

אשתו ראתה את הדבר בעין רעה. מה יש לך לחפש אצל רבינר יהודי? הייתה שואלת ברתחה, וכי חסרים אנשים מאומתנו איתם ניתן להתייעץ? הנה עו"ד קרולי טאקאץ', שועל פיננסי של ממש, בקי ומכיר הוא את כל שוק העצים. אמנם נותן עצותיו בשכר, אבל גם הפדיונות היפים שאתה מעניק לרבינר היהודי אינם דמי כיס.

אבל יאנוש לא היה מוכן לסגת. "אינך יודעת מה את סחה", טען בהתלהבות רבה כמו חסיד מקורי, "כשהרבינר נותן עצה הוא רואה את כל מה שהולך בשמים. הוא יודע היטב מה נגזר, ואם יש סיכוי לתהליך. כשאני עושה עסקה בברכתו, אני בטוח שהיא תצליח. ברכת הרבי היא לא ברכה, אלא כמעט הבטחה. בעוד קרולי חושב רק על כספו, וגם העצות שהוא נותן, איכותן משתנה לפי כמות המצללים שנותנים לו. ולא אחת הוא ממש מייעץ לרעה. כשיש לו ניגודי אינטרסים."

וכך היה נוסע יאנוש מדי חודש בחודשו לבית הרבי, כשהוא עמוס מכל טוב. אווזים ותרנגולים חיים, ולא מעט תבואה. כל זה עבר לידי הרבנית שהייתה מכינה מהם אוכל לכמה שבועות. גם במוח

החסיד רבי זאב מעכלוביטש הידוע יותר בכינויו "ואווע" סיפורנו דן, הוא מאוצר סיפוריו של אותו חסיד ישיש, מנפילי דור העבר.

באותו יום נקלע ואווע לעיר רחובות. הוא נכנס לבית הכנסת כדי להתפלל תפילת מנחה. בית הכנסת היה מעט שומם, עוד לא התאספו המתפללים. התיישב ואווע לומר פרקי תהילים. בין לבין הציץ לעבר המתפללים לראות האם כבר הגיעו עשרה.

עין בוחנת וחרیפת מבט הייתה לו לואווע. קלט אנשים ברגעים ספורים. אכן מיד לכדה עינו דמות שעוררה את התעניינותו. היה זה יהודי קשיש והדור פנים שזקן לבן צחור יורד לו על פי מידותיו, ועיניים תכולות מאירות את פניו. מראהו מסגיר יהודי מיוצאי הונגריה אשר כבר מתגורר בארץ שנים לא מעטות, אך עדיין שומר על מקוריותו וטרם התערה דיו בסביבה. הוא ישב ואמר את ה"קרבנות" שלפני התפילה ברוב רגש ובנחת כמונה מטבעות זהב.

ואווע סקר אותו במבט עינו החריפה. כבר ראה דמויות רבות בשנות חייו הרבות, ובאותו יהודי היה משהו שמשך את תשומת לבו. ערנות וחיות שלא כפי גילו. נראה היה שתפילתו נאמרת, כאלו זו לו הפעם הראשונה להתפלל לפני הבורא. ומאידך המילים חתוכות היו וברורות ויצאו מפיו כמרגליות מלוטשות. בלבו גמלה החלטה לתפוס עימו שיחה אחרי התפילה.

לאחר התפילה המתין ואווע לזקן. כדרכם של יהודים שבאו מן הגולה הרחוקה התעניין למוצאו. "מהיכן יהודי?" שאל.

"מוצאי מהעיר סטניסלאב" ענה הקשיש, ולא ידע כי בשלוש מילים אלו הצית את כל חושיו של ואווע. חיוך רחב עלה על שפתיו. "מה אתה שח!?" אתה מיוצאי סטניסלאב?"

"גם אתה מסטניסלאב?"

עתה הגיע תורו של היהודי המקומי להתלהב.

"לאו דווקא, אבל אם אתה מגיע משם, אולי הכרת את הצדיק הקדוש האדמו"ר רבי חיים מאטיניע?"

"בוודאי, הכרתיו מקרוב", ענה הזקן בענוות חן וחיוך דק נמתח על שפתיו. עיניו נצצו בברק זכרונות.

"אם כך, אולי יש לך איזה סיפור יפה מאותו צדיק? חכך ואווע את ידיו זו בזו מרוב התרגשות כשכולו צפייה להתגשמות משאלת לבו.

"אכן כן, סיפור נפלא ביותר יש באמתחתי" אמר הקשיש ומיד החל להעלות את זכרונותיו.

דמות פלאים היה האדמו"ר הצדיק רבי חיים האגר מאטיניע זיע"א, בנו של האדמו"ר הרה"ק רבי ברוך מויזיניץ זיע"א ואחיו של הרה"ק רבי ישראל מויזיניץ בעל "אהבת ישראל". שמו נודע בשערים כעילוי גדול, ועוד בהיותו בן י"ג כבר נסמך להוראה על ידי גדולי הדור, כמו רבי יצחק אהרן איטינגע מלבוב, רבי יעקב יעקלי וויידנפלד מהרימלוב בעל שו"ת כוכב מיעקב (אביו של הרב מטשעבין) ורבי יצחק שמעלקיש המכנה אותו "נר ישראל, עטרת הגולה".

בשנת תרנ"ג החל לכהן כאדמו"ר בעיר אטיניע הסמוכה לסטניסלאב. אלפים רבים נסעו אליו מכל עבר לקבל ממנו ברכה עצה ותושיה. שמו יצא למרחקים כפועל ישועות, ולמרות שרוב שעות היממה היה שקוע בלימוד תורה, ובכשרונותיו העצומים וחרפותו העילוית היה מחדש חידושי תורה מופלאים, הנה גם

הגויי שלו יודע הוא שהשקעתו אינה יורדת לטמיון. הברכות שמקבל מהרבי עודפות את ההוצאות עשרות מונים.

באחד הימים הבאים הגיע יאנוש לבית הרבי בשעות אחרי הצהרים. הוא התקבל בסבר פנים חביבות בבית הרבי. הגבאי הכניסו פנימה ורבי חיים שמע את שאלתו בקשותיו בתשומת לב. הוא ייעץ לו מה לעשות בדבר היער הנידון וברכו בהצלחה מרובה.

כשעמד לצאת ולהיפרד לשלום מלווה בברכתו של הרבי, כמנהגו תמיד, הופתע מאד. **"אל תלך הביתה"**, ציווה הרבי.

"לא ללכת הביתה? למה?" התפלא יאנוש.

הרבי עשה תנועה בידו כמו אומר, יש לי סיבה.

"אז מה אעשה?" לא הבין יאנוש.

"הישאר נא בביתי" הורה הרבי, **"שב נא בחדר הסמוך"**.

"האם אני יכול לשאול את הרבינר הקדוש עד מתי עלי להישאר כאן?"

הרבי ענה במילים מדודות, **"תחכה קצת עד שאומר לך ללכת"**.

מילותיו של הרבינר היו לו כחידה סתומה. אבל יאנוש כבר למד לדעת שהרבינר יודע היטב מה הוא מדבר. הוא התיישב בחדר הקבלה מופתע מאד. מעולם לא ביקש ממנו הרבי להאריך שהותו. וכי מה יש לו לעשות שם אחרי שהשלים את משימתו?

הבית היה גם כך מלא ועמוס באנשים. אבל יאנוש היה אדם נוח וממושם. גם כבוד הרבי היה גדול בעיניו, לפיכך לא חשב להתנגד. יאנוש היה סקרן לדעת על מה ולמה הרב מעכבו. אולי הוא צריך את עזרתי באיזה פרט חשוב, אין לי סיבה אחרת להבין למה הוא מעכב אותי. אם כך ברור שעלי לחכות, חובה עלי להשיב לרבי טובה על כל הטובות שגומל איתי.

יאנוש נכנס לחדר הקבלה כשהוא מחפש לעצמו מקום לשבת. יושב הוא ותר את הסובב, מחפש לעצמו במה להעסיק את עצמו. אילו היה יהודי יכול היה לשבת ולומר פרקי תהילים, או ללמוד דף גמרא ומשניות. או אפילו לשוחח שיחות קודש עם יתר האנשים. כך לא היה חש בזמן החולף בעצלתיים.

אחרי שעה ארוכה נמאסה עליו הישיבה הבטלה. הוא לא מבין למה הרבי לא אומר לו ברורות מה הוא צריך ממנו. ימתין נא הקהל בסבלנות עד שהרבי ידבר איתי ויאמר לי מה הוא רוצה ממני. הוא ניגש לגבאי שעמד כזקיף ליד פתח החדר כשהוא שומר על הסדר. **"אמור נא לרבינר שאין לי סבלנות לחכות. אם הרבי רוצה לומר לי דבר מה, יכול הוא לומר כעת. חבל על השעות היקרות שנסרפות בחוסר מעש"**. הגבאי ניגש אל הקודש פנימה לברר מה עליו לעשות.

"אמור ליאנוש שימתין עד שאקרא לו. לא שכחתי אפילו לרגע קט".

וכך עוברות עוד מספר שעות. הקהל מתחיל להתמעט ועדיין אין רמז קל שהרבי מתכוון לדבר עם יאנוש. השעה כבר מאוחרת מאד. הוציא את שעון הזהב מכיס האפודה והציץ במחוגים הארוכים. כבר אחרי 10 בלילה! יאנוש מתחיל לפהק ועיניו מבקשות להיעצם. בכל ערב בשעה 10 בדיוק הוא שוכב לישון!

אחרוני החסידים כבר יצאו את החדר. חדר הקבלה שומם, ודלתו של הרבי נעולה. יאנוש חש כנמר בסוגר. הוא משוטט כעוס בחדר, הלך ושוב. לא מבין מהי סיבת העיכוב. הרבי כבר יכול היה לדבר איתו על כל נושא שבעולם. איש מהקהל לא היה רוטן. למה הוא עדיין מתעכב. מחשבת כפירה כמעט עברה במוחו. אולי אשתו צודקת. בשביל מה הייתי צריך את כל הצרה הזאת? הרי יכולתי לחזור כבר מספר פעמים לבית. ואילו עתה אצטרך להיטלטל בדרכים בתנאים לא נוחים, כשחשכה עבותה תאט את תנועת הסוסים, ואולי אפילו מעט סכנה נשקפת לי.

מחשבות נרגזות נעו הלך ושוב במוחו הסוער כאשר נפתח לה הדלת בנחת, ודמותו הקדושה והמאירה של הרבי נראתה במלוא הדרה חוץ לחדר. הוא פונה אליו. **"יאנוש, יכול אתה כעת לשוב לביתך"**.

יאנוש נותר משתאה והלום. "האם הרבי לא רצה ממני דבר? שאל חשבתי שהרבי רוצה לדבר אתי, אולי צריך את עזרתי."

"לא, כלל לא. סע לביתך לשלום, וברכת ה' תלווה אותך בדרך, ובכל דרכי הפרנסה", השיב הרבי כשחיך חם מאיר את פניו.

יאנוש יצא לדרך כשכולו מבובל. הוא לא מבין את הרבינר. מאידך לא פקפק לרגע שברכתו תלווהו. כל הדרך נסע בלב מלא חששות. איך תגיב אשתו על איחורו המופלג. האם לא תשפוך עליו את כל מררתה? גם בימים כתיקונם אינה מרוצה מביקוריו אצל הרבינר. מה יאמר לה? איך יתרח את הוראתו התמוהה של הרבי. חשש כבד מילא את לבו כי זו הפעם האחרונה שנסע אל הרבינר. היא כבר תנעל בפניו את כל הדלתות...

כשהגיע סמוך לביתו עמדה אשתו הגויה בפתח הבית. אבל פניה לא היו כעוסות כלל. אדרבה, ניכר היה עליה שהיא מאד נרגשת. יאנוש התקרב לבית וכשראתה אותו פרצה בבכי סוער. **"אתה חי! אתה חי! איזה נס! אני לא מאמינה"**.

"מה קרה" נדהם יאנוש, "וכי למה לא אחיה?"

"אין לך מושג מה קרה", ענתה כשכולה מבובלת. **"אני לא יודעת איך להסביר לך, תיכנס פנימה לחדר שינה ותראה כמו עיניך"**.

יאנוש נכנס פנימה והלך לחדר שינה. עיניו נקרעו לרווחה למראה הזוועה. מעל מיטתו תלויה הייתה נברשת נחושת כבדה שתחתיתה מחודדת. משולבת דלתות זכוכית קריסטל עבה. בתוכה היה תוקעים מדי ערב כמה נרות להאיר את החדר עד שתיפול עליהם שינה. הנברשת השתלשלה על שרשרת שתלתה על יתד ברזל הנעוץ בתקרה, והנה כעת היא לא מעל מיטתו אלא מוטלת במיטתו, על הכרית שלו, והזכוכית העבה מנופצת לשברי שברים.

"מה קרה?" זעק נרגש.

"ישנתי במיטה שינה עמוקה", ענתה נסערת כולה. **"פתאום אני מתעוררת למשמע קול נפץ אדיר. הנברשת הגדולה התנתקה מהו המחבר וצנחה בדיוק במקום בו אמור להימצא ראשך בשעה הזאת. אילו היית במיטה לא היית שורד. כמה שאני שמחה שהתעכבת בדרכים ולא חזרת הביתה"**.

יאנוש לפת את ראשו בשתי ידיו. רק כעת ירד לעומקה של ההוראה התמוהה והבין את הנס הגדול שחולל עמו הרבינר המופלא. שעת כניסתו למיטה הייתה קבועה, בשעה עשר. הוא היה דייקן להפליא בשעות השינה שלו. כמעט אף פעם לא אירע שאחרי עשר בלילה היה מחוץ למיטתו. אין ספק שאם היה חוזר בזמן – הנברשת המחודדת הייתה מוחצת את ראשו והוא לא היה כעת בין החיים.

החסיד ר' ואווע היה אחוז התרגשות. זה נכון שהרבי מאטיניע היה מקבל נכרים, ואף קורא את הקוויטלאך שלהם. אבל לחולל מופתים כאלו עבור נכרי?!

"מניין לך הסיפור הזה?" שאל את הזקן.

הזקן חייך, "אני בעצמי הוא בעל המעשה", השיב.

"מה?" נזעק ר' ואווע. **"אתה הוא יאנוש אורבן?"**

"אכן, אכן" נענע הקשיש בראשו. **"בזכות מעשה זה התעוררתי לחשוב, אם רבינר יהודי יכול לפעול כאלו ניסים אפילו עבור אחד שאינו בן ברית. אם כך דתו היא בהכרח דת האמת, ומה לי לחפש בדתי. דבר זה עוררני ללמוד יהדות ואחרי זמן קצר להתגייר ולהיות יהודי אמיתי"**.

לקט ראש השנה

והשיב לו רבנו ז"ל: מה אתאר לך
ההפסד שלא תהיה אצלי על
ראש השנה!?

ואמר ר' אהרן ז"ל: אם כן אשאר פה על ראש השנה.
והשיב לו רבנו ז"ל: הלא יש לך מניעות גדולות!?

וכן היה כמה פעמים, ולבסוף נסע ממנו. (כי כן היה דרך רבנו ז"ל
לבלי לקח הבחירה מהאיש רק שבעצמו יבין שצריך לשבר המניעות)

ורבנו ז"ל אמר: שאם לא היה ר' אהרן נוסע ממנו והיה נשאר על
ראש השנה,

היה רבנו ז"ל
נשאר בחיים כי
הוא היה

משלים
השישים
גבורים וכו'.

והיה חסר גם כן
אחד מאנשי
הפחותים שמו
היה משה, שהיה
לו מניעות ולא

נסע על ראש השנה, והתאוונן רבנו ז"ל אחר כך שחסר אצלו משה
ואהרן. (נדמה אותם יחד הרב מברסלב שהיה איש צדיק כזה מגדולי
תלמידיו עם האיש הפשוט, כי אפילו מי שהיה אצל רבנו ז"ל על ראש
השנה (וכן היום פשוטעים לאומן נעשים תקונים כאלה, מהקטן
שבקטנים כמו מהגדול שבגדולים).

(כתב יד ר' שמואל הורביץ)

פעם אחת בערב ראש השנה בבקר שאל אותו בנו הר' יצחק ז"ל על
אודות שחלש לבו מאד, אם לאכל איזה דבר קודם לכתו על ציונו
הקדוש כדי שיהיה בכוון לפרש שם שיתנו בהתעוררות הלב כראוי
והשיב לו, לאו!, אמר כאשר תוכל ובלבד שיהיה קודם האכילה.

(כוכבי אור - אנשי מוהר"ן - ל"ג)

אמר המעתיק שמעתי שפעם אחת בפליקה הראשונה של ראש השנה
באומין אחר תפלת ערבית והוא האריך מאד בתפלתו, ואמר
התפלה נתלהב מאד ואמר לאנשיו, כשאנחנו מתקבצים לכאן,
בנדאי גם רבנו ז"ל אתנו פה ביחד, וכשרבנו ז"ל פה בנדאי כל
השבועה רועים הם גם כן אתנו פה ויצעק בקולו, "איך גלייב אזוי
ממש איך זעה זיי". [אני מאמין כמו ממש שאני רואה אותם]

(כוכבי אור - אנשי מוהר"ן ג)

"הראש של כל

השנה

ראש השנה ולא תחלת
השנה, כמו שנוהגים
לתרגם את פרוש

המלות הללו! ראש השנה, פרוש הראש של השנה, כי כשם
שיש ראש לכל יצורי תבל כך יש ראש לשנה.

(זכרון מאיר)

"אי ריש שתא חמימא - פולח שתא חמימא"

רבי מרדכי מלכוביץ היה אומר: יום ראש השנה הוא הראש של
השנה, "והכל בטר רישא גריא". על ראש השנה אומרים חז"ל:
"אי ריש שתא חמימא - פלה שתא חמימא", אם ב"ראש השנה"
לבו של יהודי חם ומלא התלהבות - הרי כל השנה פלה הוא חם...

(שבילי המועדים)

ראש - בסוד עולם, שנה, נפש,

שמעתי מר' חיים מלמד מסטראסטינעץ שהיה מקרב מאד לרבנו
ז"ל, ששמע מפיו בשם הרב (ר' פנחס מקוריץ) ראש השנה הוא הראש
של השנה בסוד עולם שנה נפש. וכיון שהוא ראש צריך אדם
להיות אצל ראש הדור. לכן המנהג לנסע אל רבו על ראש השנה.

(אמרי פנחס - שער ד' - שבת ומועדים)

חיות על כל השנה

ויקשם שיש בגנון קומה באדם כך יש בגנון קומה בשנה, ולכך נקרא
'ראש השנה' - כי הוא בחינת ראש, וכשם שהראש הוא חיות כל
הגוף, כך צריך לקבל בראש השנה חיות על כל השנה.

(בית אהרן)

ר' אהרן הרב מברסלב ז"ל שהיה מגדולי תלמידי רבנו ז"ל וחשוב
מאד אצל רבנו ז"ל בראש השנה האחרון של תני רבנו ז"ל רצה
להיות גם כן אצל רבנו על ראש השנה אצל הנה לו מניעות גדולות
מזה כי כל אנשי העיר הרבו תחנה ובקשה לפניו שלא יזניח אתם
על ראש השנה. ונסע בעצמו קדם ראש-השנה לאומן והתנצל לפניו
על המניעות שיש לו.

אחד מאנשי - שלומנו נסע לאומן על ראש השנה ופגע באיזה איש ואמר לו האיש האיד נוסעים לפני יום - טוב מהבית וכו' וכו'
בטענות כאלה? והשיב לו האיש מאנ"ש: שיש עליו דעקריטי (דיו קשה מסכנת נפשות) עליו ועל כל בני ביתו ומשפחתו, ממש יש
משפט מות. ובאומן יש עורך דין גדול כזה שאפילו המשפט איד שהוא כל המאה אחוז פעל לטוב וכו'. על - כן
בנדאי אני מכרח בלי שום טענה ומענה בלי שום ספק לבלי להביט על שום דבר על הבית ועל יום - טוב רק
להציל נפשי ונפשי משפחתי.

ונענע לו האיש את ראשו שהצדק אתו.

(והאיש מאנ"ש כגון שנה הנה הולך יום הדין כזה, וכפי שמרגישים בעצמו בנדאי חס ושלום יצאו חבדים בדין כי אפילו המלאכים יתפזזו וחיל
ורעדה יאחזו ומכל-שכן שאין צדיק בארץ אשר לא יחסא, וזה משפט כזה שנוגע אליו ולכל משפחתו ולכל התלויים בו לעולמי עד ולנצח
נצחים, ויש לו עצה ותרופה כזה לנסע לראש השנה ולהסמך עצמו על פת הצדיקים שבנדאי יצא לו טובה בתכלית ובלי ספק יצקה בזה לו ולדורות
דורותיו וזכנו השם יתברך לזה בקרוב, אמן כן יהי רצון.)

רבנו ז"ל אמר לעננו גדלת הדבר להיות אצלו על ראש השנה, אמר על זה: שהקבוצ אצלו
כל-כך גדול שאפילו שיהיה בהיכל קן צפור (שהוא היכל המשיח העליון מכל ההיכלות),
ניח את זה ההיכל וירד להתפלל בראש-השנה עם הקבוצ שלו.

350000

שלוש מאות אלף שקל

הפרטים המלאים ימורסמו אי"ה בהילולת רביה"ק ובגליון הבא בעז"ה

הזענה אישית

ילדי הצדיק היקרים,
הינכם מזמנים כל אחד ואחד
באפן אישי לבוא ולהשתתף

בהקברת ילדי הצדיק בעיר הנעגועים אומן

באמירת תקוני הכללי במשך כל היום כל
החל מ-7:00 בבקר ועד ל-9:00 בערב
בהיכל נפתלי בשטיבלאך שמאחורי הציון הקדוש

ילד יקר, אל תפספס את הימים הקדושים על ציון
רביה"ק, בא תחטף ותנצל את הזמן היקר ותכנס להגדרלות
הענק על מאות פרסים בשוי עשרות אלפי שקלים!

אחכים לכל אחד באפן אישי
נפתלי ביק וצות המשגיחים

אין דבר גדול מזה!

אלפי תיקוני הכללי
שנאמרים ע"י מאות
ילדי הצדיק על ציונו
של רביה"ק בימי ר"ה
הקדושים העולים על
הכל, **אין לך פרקליט
גדול יותר ליום הדין!**

בתרומת
1,480
ש"ח תוכלו
להעביר את
שחות כל בני
חשפחתכם

בתרומת 1,000 ש"ח
שימכם יזכר בזמן
ובחוקם המסוגל
ביותר ע"י תינוקות
של בית רבן שלא
טעמו טעם חטא

לחשקיע ביד חמש אפשרויות לתרום לילדי הצדיק'

אשראי
טלפוני

חייגו עכשיו:
02.532.532.4
שלוחה 2

לידי
המשגיח

הרב נפתלי ביק הי"ד
052.715.6621

בנדרים
פלוס

כתבו בחיפוש:
ילדי הצדיק

בהוראת
קבע

קוד מוסד
27397
על שם
ילדי הצדיק

בהעברה
בנקאית

בנק מרכנתיל 17
סניף 421
חשבון 099930
על שם ילדי הצדיק

וכמה שאנשים
יודעים יותר

חמש
אפשרויות
להעביר
כסף

מדינת
הרב
שליט"א
בברכה
היסטורית: